

نکته ۴) کلماتی مانند ربّ و أمّ در اصل ربّی و أمّی بوده اند (ای خدای من، ای مادرم) به خاطر کوتاه کردن کلمه، ضمیر «ی» متکلم را از آخر آن حذف کرده اند و ما از روی کسره‌ی باقی مانده در آخر کلمه می‌فهمیم که «ی» متکلم حذف شده است.

* منادای نکره مقصوده: یعنی منادا را نمی‌شناسیم اما مورد قصد و خطاب ماست.

منادای علم و نکره مقصوده منادای مفرد هستند در مقابل منادای مضاف.

امّاه ، همان یا امّی است.

* یا ← غیر عامل است

– البته در جمع مذکر سالم و مثنی، طبق رعایت اسلوب اضافه، حذف نون یادمان
نرود. **یا مسلمی العالم.**

– اگر آخر منادا حرکت کسره وجود داشته باشد، قطعاً این منادا منادای مضاف است
و م. الیه آن بی شک

ضمیر «ی» متکلم وحده است که به طور سماعی حذف شده و در این صورت منادا
تقدیراً منصوب است:

یا رب! یا عباد! یا قوم! یا ام!